

men jeg tror altså også, at der er nogle områder, hvor vi måske kan sætte kraftigere ind, sådan at arbejdsmarkedet ikke bliver så kønsopdelt.

Så vil jeg også sige, at det er klart, at der skal være en beskyttelse af den enkelte. Men jeg synes altså heller ikke, at vi skal være alt for hysteriske med alt det med anonymiteten, men måske i højere grad også overlade det til lønmodtagerne selv på de enkelte virksomheder at tage stilling til, hvor meget de rent faktisk ønsker at være beskyttet, sådan at der ikke er nogen oplysninger, der kommer frem. Det er dog også en dialog, der er værd at tage. Vi er meget hysteriske med det. Spørgsmålet er, om vi er mere hysteriske, end vi behøver at være.

Dernæst vil jeg sige, at jeg synes, det er mærkeligt, at vi bliver ved med at have de der uforklarlige lønforskelle. Det er jo selvfølgelig også grunden til, at regeringen har fremsat forslaget; selv regeringen synes, det er ejendommeligt, at man har de lønforskelle, og kan også se, at det nok er et udtryk for, at der direkte eller indirekte finder kønsdiskrimination sted.

Når jeg oprindeligt var sådan lidt mere arrig i tonen, men – som enhver kan høre – nu er meget venlig i mine udtalelser om forslagene, er det selvfølgelig, fordi regeringen i bemærkningerne til lovforslaget siger, at det tidligere forslag lagde op til konflikt på virksomhederne. Det var jo ikke det, vi ønskede med det tidligere forslag. Det er rigtigt, at vi havde nogle andre tal, end regeringen har, men det var jo ikke for at skabe konflikt i virksomhederne. Det var sådan set for at prøve på at få det afdækket så godt som overhovedet muligt og få et ordentligt statistisk grundlag.

Vi havde ikke noget ønske om konflikt, og der synes jeg sådan set, at regeringen skyder os noget i skoene, som vi i virkeligheden ikke selv havde lagt op til.

Når det så er sagt, synes jeg heller ikke, man må være alt for naiv med hensyn til, hvad dialog kan føre til. Med al respekt for arbejdsmarkedet, med al respekt for de mænd, der har forhandlet løn på arbejdsmarkedet siden tidernes morgen, vil jeg sige, at specielt solidariske med kvinderne har de nu ikke været igennem tiderne. Med al respekt for vores gode samarbejdskultur her i Danmark så har det jo også på mange punkter været nødvendigt for os at have EU til at drive udviklingen videre frem på det her område.

Vi har i Danmark faktisk ikke været særlig gode, når det drejer sig om ligelønsområdet. Der synes jeg bare, vi skal erkende, at der åbenbart

er et eller andet, der gør, at vi ikke har været særlig gode. Desværre bliver man nok også nødt til at sige, at arbejdsmarkedets parter – og her gælder det begge sider – også har et medansvar for det. Det er også derfor, vi synes, at dialog ikke er nok. Det er altså ikke nok med nogle redegørelser og samtaler; det fører ikke i sig selv særlig langt, medmindre der hos begge parter er en vilje. Og der bliver jeg nødt til at sige, at det har der i hvert fald historisk set ikke været.

Vores forslag, som jo allerede har været diskuteret, er altså mere vidtgående, end beskæftigelsesministerens og regeringens er, og der kan vi måske prøve i hvert fald i udvalget at få afdækket, hvad det vil betyde, hvis vi sætter en grænse, ikke på 35, som jeg godt er klar over regeringens begrundelse for, men på 30, 25, 20. Der kan vi jo få afdækket, hvor mange vi så får ind.

Der er også andre ting, som vi kan få afdækket i udvalgsarbejdet, også i forbindelse med DISCO-koderne, altså om det er det rigtige tal, i forbindelse med at man skal anvende den sekscifrede DISCO-kode, og hvad ved jeg. Jeg håber, at ministeren også vil være positiv over for, at vi får afdækket det her, så vi kan se, om det er muligt for os at komme videre.

Kl. 16.25

Jeg vil godt sige, at det afgørende for os er at få de faktuelle oplysninger, for vi tror på, at kun hvis vi får tilstrækkelig mange faktuelle oplysninger, har vi altså en chance for at finde de der uforklarlige årsager, eller også må vi simpelt hen sige: Jamen vi må konstatere, at der er uforklarlige årsager til, at der er den forskel – som jo i penge er ganske meget; det handler jo på arbejderområdet om 2,4 mia. kr. og på funktionærområdet om 5,9 mia. kr. Det viser også, at det er ganske alvorligt på funktionærområdet; det er ikke bare et spørgsmål om LO og DA, også på funktionærområdet er det meget alvorligt. Derfor synes vi, det er vigtigt at få de faktuelle oplysninger og dermed få mulighed for i praksis at nå frem til ligeløn.

Så jeg håber altså, at regeringen, som jo ikke er så frygtelig berøringsangst over for en lang række andre grupper, måske også vil være lidt mindre berøringsangst over for dansk erhvervs-liv i den her sammenhæng og bare sådan støtte lidt, at vi får nogle faktuelle oplysninger, så vi har et reelt grundlag at diskutere på. Det, der er så forfærdeligt i den her debat, er, at vi diskuterer uden at have den konkrete viden, og det er vi